

UNA RÀFEGA DE VENT VA ENTRAR PER LA PORTA

En Joan va carregar les fustes a la furgoneta blanca del seu tiet i va tornar cap a dins. Era un dissabte pel matí, tot i que era mitjans de març i encara feia fred, l'aire gèlid es combinava amb les poques gotes que queien d'una pluja tímida per donar la sensació de ple hivern a inicis de primavera. Com havia passat l'època d'exàmens i tenia molt temps lliure, estava donant un cop de mà al seu pare traient mobles i coses per llençar d'un antic hotel costaner. Portava ja dues hores i set minuts carregant material vell i no sentia les mans de tant fredes que les tenia. Tot i així, no renegava, ja que sabia que un cop acabada la feina aniria a dinar amb el seu pare al seu restaurant preferit del poble, "La Taverna Embruixada". Era un bar obert des que en Joan tenia ús de raó i li encantaven els bistecs que feien allà, això era suficient per motivar-lo durant tot el matí. Un cop carregades les fustes, es va reunir amb el seu pare a la part més vella de l'hotel. Aquesta de fet, no era una part pública d'aquest, era el pis del fundador de l'hotel, amb la seva cuina, habitació, lavabo i sala d'estar. Havien de baixar una calaixera que estava al costat de la llar de foc del menjador. Després d'arraconar una pila d'escombraries, van agafar la calaixera entre els dos i la van carregar a la furgoneta. El seu pare li va demanar que tornés a l'habitació de la calaixera, perquè s'havia deixat la jaqueta allà. Immediatament va tornar a l'habitació, però no aconseguia trobar la jaqueta per enlloc. Es va posar a moure mobles i piles de roba però la jaqueta no apareixia. Només li quedava mirar al fons de la sala, on hi havia un enorme rectangle tapat per un llençol vell de color beix. La seva sorpresa al descobrir el contingut amagat sota aquell llençol va ser majúscul. Es va trobar amb tota una col·lecció de partitures i llibres de música ordenats dintre un bagul de fusta de pi. Va començar a inspeccionar-les, eren partitures de violí de tots els gèneres possibles, encara que predominaven les peces clàssiques. Al fons del bagul va trobar la peça que faltava per completar la col·lecció, un violí Stradivarius de 1809 dins la seva funda de fusta negra. Com si fos un acte reflex, va agafar l'arc i va passar-lo per damunt les cordes. Un soroll estrident va sortir de l'instrument, no content amb el soroll ho va tornar a intentar. Mateix resultat. Va tornar-ho a provar un cop darrere l'altre, fins que li va sortir una nota afinada. De cop va notar com si l'ànima li sortís del cos, va notar una gran ràfega de vent que venia de la porta de l'habitació i que el va obligar a tancar els ulls. Quan va passar, va tornar a obrir els ulls, estava a la mateixa habitació, però ara estava molt ben cuidada. Hi havia mobles antics de disseny, quadres envoltant les parets i notava l'escalf de la llar de foc. Una veu que no havia sentit mai el cridava des del bar de l'hotel. Exigia que baixés, que el concert estava a punt de començar. Sense saber què estava passant, va agafar el violí i les partitures i va baixar. L'estaven esperant tres nois i una noia, que en veure'l es van posar a protestar pel seu retard. Amb presses van afanyar-se a l'extrem del bar, on hi havia un petit escenari amb un piano de cua. Un cop allà, tothom va treure els seus instruments, en total a la banda hi havia dos violins, un violoncel, una viola i un piano. En Joan va començar a suar i a repetir que no havia tocat un instrument mai, que no podia tocar en un concert. Tots van començar a riure, li van dir que no fes bromes i que afinés el violí. Ell va començar a entrar en pànic, no sabia què fer, ni tan sols era capaç d'afinar l'instrument. Li faltava l'aire, el bar estava ple i tothom el mirava com si fos boig. La noia que tocava l'altre violí es va apropar a ell i li va dir a cau d'orella: "tranquil Oriol, és només un altre concert". Després li va donar l'arc i la partitura de la primera cançó. En veure el títol de la peça, en Joan es va quedar atònit, el nom era "torna a la

realitat, Joan”. Es van apagar totes les llums, un calfred intens va recórrer tota la seva esquena i després de tancar els ulls tornava a ser a l’habitació bruta i plena de pols del senyor Oriol. A la mà tenia el violí i l’arc, en veure’ls els va deixar un altre cop dintre el bagul i el va tancar mort de por. Fora d’aquest però, havia quedat una partitura sobre el terra, “Torna a la realitat, Joan”. Un cop ho va llegir una forta ràfega de vent va entrar per la porta i el va fer tancar els ulls.